

Associació d'Empleats
"SA NOSTRA"
Vocalia d'Esports - Esports d'Aventura

EL HIERRO

Només arribar... mmmmmmmh..., una explosió de penya-segats de roca negra, àvids de vestir-se amb la saliva de la mar brava, ens feu adonar-nos que havíem arribat a una terra de somni de la que difícilment l'esborrariem el record.

Una terra on el gris no existeix, tot és negre o blanc:

- Amb claus als panys i portes obertes.
- Amb gent observadora que mira i no xerra.
- Pintada de verd pel curiós pi canari, gladiador del foc, els cactus i les plantes selvàtiques, un record constant de que encara que et trobis a la part més sud del continent europeu ets a l'Àfrica.
- Pintada de parets entremaliades de pedra volcànica amb vistosos tons negrosos, rojos i groguencs.
- De plata al Mar de las Calmas i de nata a qualsevol altre recó on el rei blau comanda.
- De calor, fred, boira, vent... i vida.
- Vestida, la nit lluminosa, amb milions d'estels que riuen felïços sabedors que han guanyat la partida a qualsevol especulador o monstre de la terra.
- Vestida, la negra nit, amb un alè de misteri que obliga a estar a l'aguait no fos cosa les supersticions illenques no són fruit de l'imaginació herrera.
- On es sent l'embranchida dels braços poderosos d'escuma blanca ...
- On no existeix la planura i quan no puges, davalles.

Un viatge on no coneguèrem la pausa

Només arribar a un aeroport sense pista partírem a ensumar l'illa, els ulls ben oberts i un vent de mil dimonis, ... ai què farem amb els calçons curts?, ja,ja, i els eivissencs sense maleta!!!!

Per anar fent boca ... un cranc escalador desafiant el poder de la natura!!!

Però que és això? Increïble un pont al ben mig del mar !!!!

I els volcans...

Fou el nostre primer contacte amb les papas arrugás i el mojo, des d'aquell moment ens férem inseparables.

I de bon matí, tots plegats, encara amb les paganyes penjades, desgastàrem les nostres soles pel camí de Jinama.

Us ben asseguro que les vistes, quan es deixaven..., eren fantàstiques. I la natura... què li demanin al Papa Comín !, semblava multiplicar-se per deu en el seu afany d'endur-se tots els detalls que ens regalava la natura.

I arribà el risc a les nostres vides

Posa't unes ales i comença a volar !!!!!

Milers de sensacions: som un ocell, puc tocar el cel amb un dit, i si vols amb un ull...
Mira una kabra aferrada al penya-segat, ahhhh!!!! idò què faig jo aquí amb els peus penjant!!!!
"Ojala que llueva café en el campo"....: ostres que això que cau no són pedres ????????

La circular posava: si vols anar en veler et relaxaràs...

Que qualcú ens conti com es pot sortir relaxat d'un port on el vent bufa com n'Alonso i les ones pujarien fàcil a un primer pis????
Per no parlar d'en Jordi, el nostre patró, una mescla de català i francès, catedràtic de llengües, amb vides a Europa, Àfrica i Amèrica, creuador de l'Atlàntic, amb el sarró ben ple d'històries i records, però un poc reticent amb els pantalans ...
I de la bogeria a la calma, aigües de mirall, ni freda ni calenta simplement plaent.

I per una estona fórem peixos !!!!!

Uns de veres i els altres més de bromes, tots, un per un, ens submergírem a les aigües erreres que ens regalaren la visió d'un fons que plagiava el paradís.

Però què difícil és llevar-se uns "patos" dins l'aigua sense fer el "pato".

I rema que remaràs i cap endavant et faràs ...

Un vertader espectacle, alguns remaren, si! però d'altres...
Guau! Toma pegamoides!!!! i n' Alaska? a no que era n'Alícia..

I férem honor a n'en Lorenzo ...

Amb quatre rodes ens acoblarem a la terra i ens deixàrem encantar pels boscos de pins canaris que s'emergien vencedors i somrients damunt la terra que es va negar a morir cremada.

I gas a fons arribàrem al punt més alt de l'illa, Malpaso, que per no quedar malament ens regalà unes boires.

Una vertadera explosió de sons i de natura: pins, alzines, penya-segats, ocells, fonts, TERRA

i també en Freddy, una altra mescla de suïss i català, que va ser pilot de motos i també dissenyador de joies i rellotges, ... i si volgués també podria ser una estrella del monòlegs ...

I el festival d' Eurovision ataca de nou: quina por 29 espècimens de raça baleàrica deixant volar els seus instints de cantaires: Això sí que és una aventura !!!!

Però tot s'acaba

Fi de festa

No hi ha res com posar peu davall taula amb bona companyia i deixar córrer... les rialles

Hi va haver un senyor que deia que hi havia uns homenets verds que rondaven per la platja de Tacoron..., cap no volgué anar a cercar si era veritat ...

Un record a qui no sap abaixar-se d'un cotxe i directament se tira i de poc es deixa el braç penjant a una finestra de El Hierro...

I ja de tornada un crit unànime: "NO QUIERO IR AL COLEGIO"